

— Шахътъ умира! — по-високо извика тя, като пусна ржката му. — Разбирашъ ли ме, Али Керимъ?... Шахътъ умира. Можешъ ли го спаси?

— Не зная! — бавно отговори мждрецътъ. — Мъртви не съмъ възкръсвалъ, но болни понѣкога изцѣрявамъ!

— Но ти искашъ ли да спасишъ шаха? Ще се смилишъ ли надъ него? — боязливо попита тя. — Или ти, може би, таишъ въ сърдцето си злоба противъ него? Азъ зная: той бѣ заповѣдалъ да те...

— Не, дѣте! Не бой се!... Въ моето сърдце нѣма мѣсто за злоба! — прѣкжсна я мждрецътъ, като приятелски сложи ржка на рамото ѝ, сѣкашъ бѣ негова родна дъщеря, а не жена на великия всесиленъ шахъ. — Мене е твърдѣ мъчно за него, Леила! Той е сжщо човѣкъ... Той е — мой близкъ... Мене ми се иска да го спася!

— И тъй, ти ще се заемешъ да го лѣкувашъ? И ще го лѣкувашъ грижливо? Ти ще повикашъ на помощъ всичкитѣ твои тайни знания — и не ще пожалишъ трудъ и сили? Да? — попита Леила, и изпитателно погледна стареца.

Въ гласа ѝ, сѣкашъ, звучеше неувѣреностъ, но нѣкаква надежда искреше въ прѣлѣстнитѣ ѝ очи, потънали въ сълзи. Тѣй понѣкога блѣска слънцето изъ задъ тъмнитѣ дъждовни облаци . . .

— Помни, Али Керимъ, кой лежи прѣдъ тебе на това легло! — каза Леила. — Това е — нашиятъ великъ повелитель, свѣтозарния шахъ Надиръ! Повѣрявамъ го на тебе . . . Отъ неговия животъ или смъртъ зависи сждбата на царства и народи . . .

— Шахъ Надиръ е великъ шахъ! — промълви Али Керимъ.